

Jeg skal nu imidlertid ikke gaa nærmere ind paa de andre Endringsforslag, navnlig da der er adskillige andre ærede Talere, som have haft Ordet, siden jeg begærede Ordet. Men jeg vil blot henstille, om de Herrer ikke efter den Diskussion, som er ført om § 7 og dens Forhold til § 10, og efter de Udtalelser, som vi have hørt og saa fra de ærede Ministre, have faaet det Indtryk, at disse Forhold ere nogle af de mest udviklede, som tænkes kan. Jeg har anstrengt min Hjerne i høj Grad for at finde ud af Forholdet mellem § 7 og § 10, men jeg er dog ikke sikker paa, at jeg har fattet det. Jeg er derimod overbevist om, at adskillige af de ærede Talere aldeles ikke have fattet det, og jeg er vis paa, at der desuden er mange ærede Medlemmer her i Salen, som aldeles ikke forstaa Forholdet mellem § 7 og § 10; det er heller ikke paa nogen Maade let at forstaa. Den højtærede Finansminister fremhævede, at det kom ham an paa at sige, at den Afsløsningssum, som bliver betalt for Præstetienden, ikke bliver bestaaen i Aarenes Løb, og derfor var denne Grænse af $3\frac{1}{2}$ pCt. sat i § 7. Men alligevel har den ærede Finansminister ikke noget imod, at der for den Beneficiarius, i hvis Embedstid Afsløsningen finder Sted, muligvis kommer en højere Rente end $3\frac{1}{2}$ pCt., nemlig i alt Fald den Rente, som Kirkeministeren skønner, er den sædvanlige for Stiftsøvrighedens Midler. Men naar nu Tiendelaanet ordnes saaledes efter § 10, at der kun gives $3\frac{1}{2}$ pCt., saa faar Fondet kun $3\frac{1}{2}$ pCt.; men alligevel skal Stiftsøvrigheden til Beneficiarius give den Rente, som den gennemsnitlig faar for sine Laan, saa naar den ærede Finansminister vil være konsekvent, skulde han jo ogsaa stryge denne Bestemmelse og sige, at der maa alligevel ikke gives mere end $3\frac{1}{2}$ pCt.; det skal i alt Fald være Maximum. Ellers opnaar den højtærede Finansminister ikke det, som han tilsigter: at bevare denne Fond intakt. Det vil naturligvis komme til at gaa ud over Præsterne; de faa i Virkeligheden ikke mere end $3\frac{1}{2}$ pCt., fordi Tingen bliver ordnet efter § 10. Det vil blive den almindelige Regel, hvad enten det Forslag bliver vedtaget, som er stillet under Nr. 5 paa det ærede Medlem fra Frederiksbergs (B. & C. Jensen) Liste, eller det ikke bliver vedtaget. Det ærede Medlem fra 7de Kredts (Bjerre) har vistnok fuldstændig Ret i, at man bestører Præsterne for $\frac{1}{2}$ af deres Indtægter af Tienden, og det nytter ikke noget, at den højtærede Finansminister saa henviser til, at Præsterne opnaa andre Fordele, at de opnaa den Fordel, at de blive fri for Inkassation og Opsamling, og at der er visse

andre Ulemper, som de blive fri for, naar de kunne faa deres Præstetiende indbetalt paa denne Maade. Thi Sagen er den, at det naturligvis er noget, som Præsten, Beneficiarius, tager Hensyn til ved den Overenskomst, som skal træffes om Afsløsningen; thi denne ansættes netop saa meget lavere, fordi det er bekvemmere for Præsterne at faa deres Indtægter hvert Halvaar sendte ind ad Døren, om jeg saa maa sige, i kontante Penge. Derfor vil Præsten naturligvis være villig til at modtage en Afsløsningssum, som er noget mindre end den kapitaliserede Værdi af Renten. Men saa kan man dog ikke regne det to Gange; thi naar de saa skulle nøjes med $3\frac{1}{2}$ pCt., medens de maaſte kunde faa 4 eller $4\frac{1}{2}$ pCt., komme de to Gange til at lide Tab, først ved, at Afsløsningssummerne blive satte lavere, og dernæst ved, at man bestører Renten.

Da jo disse Endringsforslag ere tagne tilbage af de ærede Forslagsstillere, skal jeg ikke fortsætte Diskussionen længere; jeg vil blot slaa det Faktum fast, at i dette Aar, 1894, er et saadant Lovforslag kommet op til Vandstinget, og det høje Ting har fundet sig i at lade det gaa til anden Behandling uden Udvalg og fundet sig i, at der ved anden Behandling tydelig blev sagt til det: I maa ikke gøre Forandringer i det foreliggende Forslag; thi saa sprenge I det hele. Det er den Maade, hvorpaa vi skulle lovgive her i dette Ting.

Formanden: Det forekommer mig just ikke, at der er faldet Ytringer om, at man paa ingen Maade maaſte foretage Endringer i Lovforslaget. Tværtimod, vi have jo hele Tiden drøftet Spørgsmaalet om, hvorvidt der skulde foretages eller ikke foretages Endringer i dette Lovforslag.

Jeg ved ikke, om det ærede Medlem tog tilbage enten alle eller nogle af de af ham optagne Endringsforslag?

Det. Hansen: Om Forladelse, maa jeg gøre en Bemærkning endnu? Jeg vil blot sige, at jeg havde skrevet nogle Endringsforslag, men Tiden har været saa knap, og jeg tilstaar, at jeg havde bedre Brug for min Søndag, saa jeg har ikke faaet dem trykt, og det kunne de Herrer glæde sig over; det kan ikke nu falde mig ind at komme frem med disse Endringsforslag. Jeg har tilbudt dem til den højtærede Indenrigsminister; men han havde ikke mindste Brug for dem og har ikke en Gang villet læse dem. Nu staa vi altsaa ved Afstemningen om Overgangen til 3dje Behandling, og ved 3dje Behandling